

Diviziunea Euroafrica își declară poziția

Duminică, 16 aprilie 2006

Gili Cârstea

„Diviziunea Euroafrica se bucură de votul pozitiv al Adunării Federației Protestante din Franța (FPF) din 11 martie trecut pentru aderarea Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din Franța, și nu sesizează nicio problemă teologică.”

Aceasta este declarația președintelui Diviziunii, Ulrich Frikart, într-un interviu acordat publicației Revue Adventiste, interviu ce urmează să apară într-un număr viitor.

Așa cum era de așteptat, Diviziunea trebuia, mai devreme sau mai târziu, să se exprime public față de acțiunile Uniunilor de a păși alături de alianțele protestante, iar acest gen de răspuns era previzibil. Nimeni nu și-a imaginat că decizii cu implicații atât de vaste se puteau lua la nivel național. Dacă nu exista un consens la nivelul diviziunilor și al Conferinței Generale, conducătorii acestor Uniuni ar fi fost imediat înlăturați în urma unor asemenea decizii personale.

Că Diviziunea „nu sesizează nicio problemă teologică” era clar pentru oricine chiar din ziua în care FPF a primit Biserica Adventistă în mijlocul ei cu titlu probatoriu acum doi ani. Aceasta nu înseamnă că nu există vreo problemă teologică; președintele nostru spune doar că Diviziunea nu sesizează vreuna. Nici acest lucru nu ne mai miră, după ce teologia adventistă a fost serios torsionată și fasonată timp de peste cincizeci de ani spre a se potrivi comunității de credință. Odată cu publicarea lucrării Questions on Doctrine, interesul major al teologiei adventiste a fost să elimine din credința noastră elementele de bază care ne făcuseră un popor al vremii sfârșitului, sperând că astfel vom scăpa de acuzațiile de sectă necreștină cu care eram amenințați de corul a ceea ce noi numeam atunci „fiicele Babilonului.” Teama de acuzația de sectă a bântuit fiecare administrație de atunci încoace, și nici generația actuală de conducători nu este sigură că nu trebuie să ne mai temem de așa ceva. Fratele Frikart nu se poate abține:

„Departate de a obliga Biserica Adventistă din Franța să-și abandoneze convingerile de credință și particularitățile ce îi definesc identitatea, sau de a-i limita activitățile evanghelistice și misiunea, noi credem că astfel se oferă noi posibilități pentru mărturisirea Bisericii Adventiste, fără să mai vorbim de credibilitatea și legitimitatea comunităților noastre care, într-un context anti-religios și anti-sectă cum este cel al societății franceze, vor fi astfel mult întărite.”

Aceasta se pare că este problema noastră, că legitimitatea și credibilitatea bisericii sunt prea șubreze și au nevoie de o întărire. Cu tot respectul pentru funcția pe care o deține, trebuie să-i spunem fratelui Frikart că lipsa de legitimitate pe care o dorește întărită prin asemenea mariaje nefaste provine din abandonarea credințelor specifice tocmai în scopul evitării etichetei de cult. Solia îngerului al treilea nu se potrivește cu speranțele și planurile acestei lumi, iar noi am socotit că este avantajos politic să renunțăm la ea în ideea că astfel lumea va fi dispusă să asculte ceea ce avem de spus, și să ne primească alături de ea în planurile ei de viitor.

Sigur că FPF nu ne-a cerut să abandonăm „convingerile de credință,” deoarece, pe parcursul celor zece ani de negocieri, ei nu au descoperit nimic incompatibil cu scopurile și planurile lor exprimate în Carta FPF. Și nici negociatorii adventiști nu au găsit nimic incompatibil cu credința noastră în acea Cartă, cu toate că ea exprimă cât se putea de explicit scopul ecumenic al federației, acela de a aduce la unitate vizibilă trupul lui Hristos. Sigur că nu ne cer să abandonăm „particularitățile” care ne definesc identitatea. Era absurd să ne ceară așa ceva, atâta timp cât toate celelalte biserici membre păstrează particularitățile, dar se leagă să militeze în comun pentru unitatea vizibilă a bisericii creștine.

Abandonarea „convingerilor de credință” și renunțarea la „particularități” vor veni de la sine, pe măsură ce ne integrăm în planurile, credințele, ritualurile și practicile lor. Vă imaginați că moabiții au cerut evreilor să renunțe la „convingerile de credință” atunci când i-au invitat să participe la slujbele idolatre ale lui Baal-Peor? Minte strălucită a unui profet mincinos știa bine că, adunați pe lângă altarului lui Baal și învărtindu-se în jurul stâlpului Astarteei, ei vor renunța singuri la „convingerile de credință” și vor abandona fără constrângere „particularitățile” denominaționale care îi făceau un popor sfânt.

Așa s-a și întâmplat, și așa se va întâmpla mereu când poporul lui Dumnezeu începe să creadă că legitimitatea și credibilitatea lui depind de evaluările lumii. Și ele chiar depind de evaluările lumii, atunci când poporul ales aleargă mai mult după aprecierile lumii decât după aprecierea lui Dumnezeu. Ascultați ce spune cineva care chiar știe despre ce este vorba aici:

„Satana și-a asigurat totdeauna cele mai mari succese prin neglijarea poporului lui Dumnezeu de a se menține separat de lume – de obiceiurile, practicile și principiile ei. În lume nu există decât două mari categorii: slujitorii lui Hristos și slujitorii lui Satana. Conducătorii acestor categorii sunt în contrast marcant în toate amănunțele. Domnul nostru Isus Hristos, care a venit spre a învinge pe prințul întunericului, a spus: 'Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ceea ce este al ei; dar deoarece nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.' Aici Hristos face o deosebire marcantă între urmașii Săi și lume. Cei care sunt din lume se află în opoziție directă cu cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui” (ST 30 dec. 1880).

Fratele Frikart ne spune că, deși pastorii au dezbătut acest subiect în comunități timp de treisprezece ani, Diviziunea a primit scrisori de protest de la anumiți frați „îngrijorați” de drumul pe care a pornit biserica. Acestora dorește să le spună că, la nivelul Conferinței Generale, biserica încurajează asocierile cu alte biserici deși nu este favorabilă intrării în Consiliul Ecumenic al Bisericilor. El spune că nu este niciun pericol în aderarea unor entități ale bisericii la asociații gen FPF, că acest lucru s-a întâmplat de mult timp în țări ca Spania și Italia fără consecințe negative.

Ce crede Diviziunea că ar însemna consecințele „negative”? Să renunțăm la sabbat, la botez, la numele nostru, și să devenim luterani, pentecostali sau catolici? Așa ceva nu va vedea niciodată, căci nu se urmărește o asemenea integrare, ci un nevinovat accept de a duce „evanghelia” unui hristos ecumenic împreună cu o singură voce. Cât de puțini vor vedea această amăgire subtilă...

Biserica Adventistă nu a fost chemată de Dumnezeu la existență spre a ajuta bisericile apostaziate să ajungă la unitatea credinței prin negocieri. Ea are un mesaj unic, și pe care doar ea îl poate proclama: Întreita solie îngerească. Ea avertizează omenirea că se lasă dusă la dezastru de bisericile coalizate împotriva lui Dumnezeu și conduse la pierzare de duhurile de demoni care și-au făcut locuința în Babilon. Un asemenea mesaj este inacceptabil în actualul climat politic și religios, iar profeția spune că împotriva promotorilor lui se va merge cu mare furie până la pedeapsa capitală.

Politicienii noștri vor să ne convingă că, prin alianțele cu lumea, ei vor reuși să împiedice asemenea măsuri drastice și în același timp să nu pericliteze realizarea misiunii bisericii de a da lumii întreita solie îngerească.

Noi spunem că așa ceva este imposibil, că lumea nu a fost, nu este și nu va fi niciodată dispusă de colaborare cu poporul lui Dumnezeu decât în termenii ei, termeni care sunt inacceptabili pentru oricine merge să caute adevărul „la lege și la mărturie.”